

som slet ikke harmonerer med hvad der ellers gjælder i vor øvrige Lovgivning. Med Hensyn til Nagtsomheds handlinger er det nemlig den almindelige Regel, at hvor der ikke er et udtrykkeligt Forbud imod Nagtsomhed, og den ikke medfører Skade, indtræder der intet Ansvar, men medfører den derimod Skade, saa indtræder der Erstatningsansvar, og i visse Tilfælde endogsaa Straf. Det er en almindelig Regel, der gjælder saavel med Hensyn til Legems-Beskadigelser som med Hensyn til Brandskader, kun at man med Hensyn til disse sidste er noget mindre streng i at bedømme Nagtsomheden, hvorhos Fbdg. af 26de Marts 1841 § 14. indeholder den særegne Bestemmelse, at naar Skaden erstattes, kan al Straf bortfalde; men denne Fbdg. er ikke ophævet ved § 29, og den er heller ikke nævnt i Slutningen af § 62 imellem de Bestemmelser, der blive ophævede ved denne Lov. Jeg skal ikke gjøre mig til Talsmand for den nævnte Paragraph i Fbdg. af 1841, thi jeg troer ikke, at den just er meget heldig affatteet; men een Regel synes mig dog at burde finde Sted i hele Landet, saavel i Kjøbstæderne og i Kjøbstæderne som paa Landet. Kjøbstæderne og Landet kunne i mange Henseender fordrø særegne Bestemmelser, men en saadan almindelig Regel som den, der angaaer det Ansvar, som Nagtsomhed saavel imod Menneker, som imod deres Eiendele skal medføre, synes mig dog at burde være fælles for Kjøbstæderne og Landet. §§ 31 og 32 have specielle Bestemmelser om Hebebrand. Der er vistnok kun Saa, som have haft Leilighed til at gjøre Erfaringer ved en ret alvorlig Hebebrand, thi man kan have opholdt sig mange Aar paa Heben uden at have været Tilskuere ved en saadan. En Hebebrand er noget ganske Andet end en Ildbrand i Almindelighed, og det forekommer mig derfor, at vi alene af den Grund ere noget uforberedte til nu at give en Lov med Hensyn til det, der skal gjælde om Hebebrand. Jeg har ikke just fundet noget urigtigt i disse Bestemmelser; men der er dog een Omstændighed, som gjør det noget betænkeligt for mig at gaae ind derpaa, og det er, at Hovedlovsstedet, som er Placaten af 31te October 1766, ikke her nævnes. Dens Indhold er ikke heelt

optaget i Loven; og den nævnes ei heller i § 62 blandt de Love, som skulle ophæves ved nærværende Lov, saa at der altid bliver nogen Usikkerhed om, hvorvidt den endnu skal bestaae. Med Hensyn til Foranstaltninger til at paasee Brandanordningernes Efterlevelse ere Reglerne derfor givne i § 33. Der er her indført noget aldeles Nytt, hvorved man, saavidt jeg skjønner, kommer til at rokke den Lovgivning, som for ikke lang Tid siden har fundet Sted med Hensyn til Sognefogdernes Lønning. Det er nemlig i den foreliggende Lov bestemt, at Sognefogderne skulle tillige være Brandfogder, imod at erholde et Tillæg af 20 pCt. af deres Løn. Jeg troer, at det i de allerfleste Tilfælde vil være en aldeles utilstrækkelig Lønning for dem, og jeg kan derfor ikke troe rettere, end at man derved vil berøve sig en heel Deel af de dygtigere Sognefogder; de udygtige vil man maaffø nok beholde tilbage; de ville tænke, lader os, tage de 20 pCt. Tingene gaar nok deres Gang alligevel, men det er dog ikke saadanne Folk, man skal beslitte sig paa at have. I § 38 og følgende Paragrapher kommer man til at omhandle Sprøiterne og andre Slutningsredskaber, samt deres Betjening. Med Hensyn hertil skal jeg bemærke, at det, som det ærede Thing vil erindre, ved Loven af 20de Juni 1850 om Hørfornets Udjevning, blev givet Hovedgaardseierne Tilfagn om, at den udelukkende Forpligtelse til at holde Sprøiter, som hidtil havde paahvilset dem, for Fremtiden skulde bortfalde, eller indrettes paa en anden Maade; dette Tilfagn maas naturligtvis opfyldes; men, naar det skeer, saa er det klart, at der vil blive en Afgang med Hensyn til Sprøiterne, som man dog bør søge at erstatte. Seer man nu hen til de Bestemmelser, som ere givne i disse Paragrapher, saa findes deri Intet, som tyder hen paa, at man vil opnaae en saadan Erstatning, tværtimod er Frivilligheden med Hensyn til Sprøiteholdet i det Hele nok saa stærkt fremhævet her, som i de nugældende Lovbestemmelser af 1792 og 93. Imidlertid troer jeg ikke, at Omstændighederne paa nogen Maade tillade, at det Sprøitehold, som nu havees paa Landet, i det Hele indskrænktes; tværtimod trænger det vistnok til Udvidelse.